

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I AGa 82/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Boniecki
Protokolant:	Katarzyna Mitan

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa(...) sp. j. (...) w D.

przeciwko D. D.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 12 grudnia 2019 r. sygn. akt VII GC 96/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że punktowi I nadaje treść: „ I. zasądza od D. D. na rzecz (...) spółki jawnej(...)w D. kwotę 169.129,11 zł (sto sześćdziesiąt dziewięć tysięcy sto dwadzieścia dziewięć złotych jednaście groszy) wraz z odsetkami:

a) od kwoty 128.229,95 zł - ustawowymi od 26 maja 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 34.396,49 zł - ustawowymi od 13 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;”;

2. oddala apelację strony powodowej w pozostałej części;

3. oddala apelację pozwanego w pozostałej części;

4. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 8622 zł

(osiem tysięcy sześćset dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Marek Boniecki

Sygn. akt I AGa 82/20

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 17 września 2021 r.

Wyrokiem z 12 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zasądził od D. D. na rzecz (...) spółki jawnej (...) w D. kwotę 169.129,11 zł: od kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od 20 maja 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; od kwoty 149.129,11 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 16 maja 2019 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych.

Sąd pierwszej instancji ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że:

- strona powodowa świadczyła na rzecz (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w G. (dalej (...)) usługi i z tego tytułu (...) była obowiązana do zapłaty określonego wynagrodzenia;
- (...) uiszczała należne powodowi kwoty do początku 2013 r., po czym zaprzestała jakichkolwiek spłat;
- powódka uzyskała nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w R. w dniu 15 maja 2013 r., sygn. akt (...) zasądający kwotę 128.229,95 zł z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot, 220 zł tytułem kosztów procesu; Sąd Okręgowy w R. w dniu 1 lipca 2013 roku postanowił nadać klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty, a także zasądził od (...) na rzecz powódki 72 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego;
- na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego powódka zwróciła się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla K. w K. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego i poszukiwanie majątku (...);
- postępowanie egzekucyjne uległo umorzeniu z mocy prawa wraz z prawomocnym ogłoszeniem upadłości obejmującej likwidację majątku (...) na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 listopada 2013 roku, sygn. akt (...)
- Komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego, które w żadnej części nie zostały wyegzekwowane od (...), na łączną kwotę 310,67 zł;
- powódka w trakcie postępowania egzekucyjnego nie uzyskała zaspokojenia swych roszczeń w żadnej części, a nadto poniosła dodatkowe koszty związane z dochodzeniem swych należności;
- powódka w wyniku postępowania upadłościowego nie uzyska zaspokojenia w żadnej części;
- 6 maja 2015 r. powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty objętej niniejszym pozwem; pozwany udzielił odpowiedzi dnia 19 maja 2015 roku, stwierdzając, że roszczenie powoda jest przedwczesne;
- w czasie istnienia zobowiązań uwzględnionych ww. nakazem zapłaty prezesem zarządu (...) był pozwany, którego działania doprowadziły do tego, że (...) nie uregulowała zobowiązania objętego pozwem;
- powódka, chcąc w sposób polubowny rozwiązać spór co do kwoty 149.129,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 20 maja 2015 r., złożyła 12 czerwca 2015 roku do Sądu Rejonowego w K. wniosek o zawezwanie do próby ugodowej;
- do zawarcia ugody nie doszło;
- w sprawozdaniu z czynności tymczasowego nadzorca sądowego z 22 listopada

2013 r., złożonego w ramach postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości względem (...), określono: wartość majątku (...) na 16.847.596,33 zł, prawdopodobną wartość majątku (...) po uwzględnieniu istniejących obciążeń na 2.586.979,37 zł, wpływy ze sprzedaży likwidacyjnej majątku upadłego na 1.936.531 zł, prawdopodobne koszty postępowania upadłościowego na 1.927.720 zł;

- 27 stycznia 2014 r. Syndyk masy upadłości (...) złożył sprawozdanie ogólne o stanie masy upadłości, w którym ocenił, że wpływy z likwidacyjnej sprzedaży majątku upadłego wyniosą 2.156.979 zł;

- wierzytelności wobec upadłej (...) wynoszą ok. 37 mln zł;

- powódka nie mogąc liczyć na zaspokojenie swych roszczeń względem (...) w skutek podziału funduszy masy upadłości, nie zgłosiła swojej wierzytelności do Sędziego Komisarza.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione w świetle art. 299 §1 k.s.h., przyjmując, że powódka wykazała istnienie swojej wierzytelności wobec (...) oraz bezskuteczność egzekucji w stosunku do tej spółki, a pozwany nie udowodnił wystąpienia żadnej z okoliczności egzoneracyjnych wskazanych w art. 299 §2 k.s.h.. Biorąc za podstawę orzeczenia o odsetkach art. 481 §1 i 2 k.c., Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo w części co do żądania odsetek ustawowych od 20 maja 2015 r. od kwoty 149.129,11 zł, zasądzając je od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu co rozszerzonego powództwa w tym zakresie.

Od wyroku powyższego apelacje wywiodły obie strony.

Powódka zaskarżyła orzeczenie w części, tj. w zakresie pkt. II, zarzucając naruszenie: 1) art. 233 §1 k.p.c., poprzez błędną ocenę przez Sąd I instancji zebranego materiału dowodowego w toku postępowania i wyciągnięcie wniosków z niego nie wynikających

w zakresie ustaleń dotyczących wymagalności roszczenia powódki, objętego postępowaniem przez Sąd I instancji i uznanie, iż roszczenie to stało się wymagalne dopiero z dniem doręczenia pozwanemu odpisu pisma procesowego, zawierającego rozszerzenie powództwa

w dniu 16 maja 2019 roku, podczas gdy uprzednio powódka kierowała do pozwanego, co do należności objętej postępowaniem przed Sąd I instancji, zarówno wezwanie do zapłaty, jak i zawezwanie do próby ugodowej; 2) art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 455 k.c., poprzez jego wadliwe zastosowanie i błędne ustalenie przez Sąd I instancji dat wymagalności poszczególnych należności, składających się na roszczenie odszkodowawcze dochodzone przez powódkę od pozwanego w postępowaniu przed Sąd I instancji, na podstawie art. 299 k.s.h.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki także odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 108.229,95 zł od dnia 20 maja 2015 roku do dnia 16 maja 2019 roku, tj. w kwocie 30.933,01 zł oraz od kwoty 34.396,49 zł od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia 16 maja 2019 roku, tj. w kwocie 8.496,40 zł.

Pozwany zaskarżył wyrok w całości, zarzucając naruszenie: 1) art. 299 §1 k.s.h. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące do obciążenia pozwanego odpowiedzialnością za zobowiązania kierowanej przez niego spółki, w sytuacji, gdy po wydaniu nakazu zapłaty na rzecz powoda istniał wielomilionowy majątek trwały przedsiębiorstwa w postaci maszyn i urządzeń które zaspokoiłyby w całości należność powoda gdyby egzekucja była prowadzona bez zbędnej zwłoki; 2) art. 227 w zw. z art. 278 k.p.c. - poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd pierwszej instancji dowodu z opinii biegłego wnioskowanego przez pozwanego, w sytuacji gdy jedynie ten dowód pozwalał na ustalenie istnienia przesłanek egzoneracyjnych wymienionych w art. 299 §2 k.s.h w sposób procesowo prawidłowy, co pozbawiło pozwanego możliwości obrony swoich praw w procesie i skutkowało nierozpoznanem istoty sprawy.

W konkluzji skarżący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu w Kielcach.

Dodatkowo pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia powoda ponad kwotę 20.000 zł, wskazując na fakt, że czynność prawna prowadząca do wyegzekwowania roszczenia (wniesienie pozwu) nastąpiło co do kwoty 20.000 zł, w sytuacji gdy powód miał świadomość wysokości wierzytelności już w momencie kierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, a czynność powoda przerwała bieg przedawnienia jedynie co do kwoty objętej powództwem.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powodowej spółki okazała się uzasadniona niemalże w całości, natomiast ta wywiedziona przez pozwanego zasługuje na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części.

Sąd Okręgowy prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny.

Na wstępie zauważyć należy, że skarżący nie podniósł zarzutu obrazy art. 233 §1 k.p.c. Jest to o tyle istotne, że zarzut ten ma charakter procesowy, co oznacza, że jest dla sądu odwoławczego wiążący. Pozwany nie podniósł także zarzutów co do ustaleń faktycznych, do czego zobowiązuje go art. 368 §1¹ k.p.c.

Nieskutecznie apelujący zarzucił naruszenie art. 299 §1 k.s.h., które wiązał z faktem istnienia po wydaniu nakazu zapłaty wielomilionowego majątku spółki (...), z której powódka mogła się zaspokoić. Twierdzenia ta nie znajdują uzasadnienia w materiale dowodowym sprawy. Już sprawozdanie tymczasowego nadzorca sądowego z listopada 2013 r. wskazuje, że majątek pozwoli jedynie zasadniczo na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

Z zeznań przesłuchanego w charakterze świadka syndyka J. M. (k. 383-384) wynika z kolei, że postępowanie upadłościowe doprowadziło jedynie do częściowego zaspokojenia II kategorii wierzytelności. Zważywszy na treść przepisu art. 1025 §1 k.p.c. obowiązującą w dacie wszczęcia postępowania upadłościowego, niemożliwe byłoby także zaspokojenie powodowej spółki, nawet jeśliby zgłosiła swoją wierzytelność niezwłocznie. Nie ma zatem znaczenia okoliczność, że zeznania syndyka dotyczą roku 2019 r. Nieskutecznie też podnosi pozwany w apelacji, że w omawianych zeznaniach świadek wskazywał, że prowadzone w 2013 r. przed ogłoszeniem upadłości postępowania egzekucyjne były częściowo skuteczne i istniał majątek, z którego można byłoby się zaspokoić. Pamiętać należy, że nakaz zapłaty przeciwko spółce (...) wydany został 15 maja 2013 r., a dotyczył wierzytelności wymagalnych od lutego do kwietnia 2013 r. Klauzula wykonalności została nadana nakazowi 1 lipca 2013 r. i niezwłocznie skierowana do komornika. Wniosek o ogłoszenie upadłości zgłoszony został 28 sierpnia 2013 r., a postępowanie w tym przedmiocie zapadło 27 listopada 2013 r. Zważywszy na te fakty, trudno racjonalnie przyjmować, że w tak krótkim czasie komornik mógłby skutecznie wyegzekwować wierzytelność w jakiegokolwiek części, szczególnie że problemy w tym względzie miał syndyk. Twierdzenia skarżącego o rzekomej opieszałości komornika, pomijając nawet zagadnienie braku znaczenia tej okoliczności dla wyniku sprawy, skoro zaniechał nie sposób zarzucić samej stronie powodowej, pozostały całkowicie gołosłowne. Nietrafnie pozwany powołuje się w tym względzie na zeznania syndyka, które w tej mierze są bardzo ogólne, a przede wszystkim nieprecyzyjne co do okresu, w którym możliwe było zaspokojenie w drodze egzekucji komorniczej.

W konkluzji tej części rozważań stwierdzić należało, że wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał przesłankę bezskuteczności egzekucji za wykazaną, albowiem powódka nie uzyskała i nie uzyska zaspokojenia w drodze postępowania egzekucyjnego, które wszczęła niezwłocznie po uzyskaniu tytułu wykonawczego.

Nieskutecznie również pozwany zarzuca naruszenie prawa procesowego, którego upatruje w oddaleniu przez Sąd pierwszej instancji wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Przede wszystkim wniosek ten był spóźniony w rozumieniu art. 207 §6 k.p.c. (obowiązującym w dacie jego zgłoszenia). Pozwany nie uprawdopodobnił przyczyn, dla których dowód ten nie został powołany w odpowiedzi na pozew, nie występowały w sprawie żadne szczególne okoliczności, a przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego niewątpliwie skutkowałoby zwłoką w postępowaniu.

Ponadto sposób sformułowania wniosku dowodowego, czynił ten dowód nieprzydatnym dla wykazania istotnych okoliczności. Wg autora wniosku (k. 227) biegły miałyby ustalić, kiedy spółka (...) stała się niewypłacalna i od jakiej daty należy liczyć termin ustawowy do złożenia wniosku o upadłość. Niewątpliwie druga z wymienionych kwestii w ogóle nie leży w kompetencjach biegłego, lecz sądu orzekającego. Odnośnie do pierwszej z nich, zauważyć trzeba, że zgodnie z definicją niewypłacalności zawartą w art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (w brzmieniu jak w Dz. U. z 2012 r. poz. 1112), dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych lub gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. Nie zawsze zatem dla ustalenia przesłanki niewypłacalności konieczne będzie skorzystanie z wiadomości specjalnych. Przede wszystkim jednak podkreślić trzeba, że nie jest rzeczą biegłego poszukiwanie faktów, lecz ich ocena pod kątem wiadomości specjalnych. Pozwany formułując wniosek dowodowy, wskazał na pewne okoliczności faktyczne, które można było zweryfikować bez konieczności skorzystania z wiedzy biegłego. Zdaniem skarżącego dopiero odcięcie dostaw prądu pod koniec lipca 2013 r., skutkujące zatrzymaniem produkcji, dało asumpt do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Po pierwsze, zauważyć należy, że już same twierdzenia pozwanego świadczą o tym, że wniosek nie został złożony w terminie wymaganym przez art. 21 ust. 1 Prawa upadłościowego. Pamiętać przy tym trzeba, że odcięcie energii elektrycznej następuje dopiero na skutek długotrwałego zaniechania regulowania zobowiązań względem zakładu energetycznego. Po wtóre, podstawy złożenia wniosku o upadłość istniały długo przed datą złożenia wniosku, o czym świadczą przeprowadzone w sprawie dowody, a w szczególności zeznania syndyka, który wyraźnie wskazał, że spółka (...) już wcześniej miała problemy z wypłatą wynagrodzeń, funkcjonowała od transakcji do transakcji, a przyczyny takiego stanu rzeczy były różne, od braku nadzoru głównego inwestora do pożaru w zakładzie. Także z treści umowy najmu z 9 lipca 2013 r. wynika, że w tej dacie spółka (...) nie była w stanie z uwagi na stan majątkowy kontynuować zawartych umów o pracę (k. 235). Podobnie materiał dowodowy zgromadzony w sprawie (...)w szczególności zeznania D. D. (k. 428-429 akt związkowych) oraz uzasadnienie wydanego tam wyroku wskazują, że postawy do wystąpienia z wnioskiem o upadłość istniały już w 2010 r. Z protokołu powołanych zeznań wynika, że o złej kondycji spółki zadecydowała upadłość zagranicznej spółki (...), jednego z dwóch głównych kontrahentów (...) oraz pożar w zakładzie produkcyjnym, a w latach 2010-2013 spółka (...) funkcjonowała jedynie „na przetrwanie”, szukając inwestora. Przesłuchiwany w sprawie(...) syndyk J. M. wskazał, że spółka (...) już od 2009 r. nie miała możliwości terminowego regulowania swoich zobowiązań (k. 554). Podobnie też przyjął Sąd Okręgowy rozpoznający ww. sprawę (k. 581).

Konkludując tę część rozważań, dojść należało do przekonania, że pozwany nie był w stanie za pomocą zgłoszonego wniosku dowodowego z opinii biegłego wykazać wystąpienia okoliczności egzoneracyjnych określonych w art. 299 §2 k.s.h. Podkreślenia wymaga, że pozwany ww. dowodem starał się wykazać jedynie fakt złożenia wniosku o upadłość w odpowiednim terminie, a nie brak swojej winy w terminowym złożeniu wniosku czy też nieponiesienie szkody przez powódkę na skutek niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Oczywistym być też winno, że w przytoczonych okolicznościach nie może być mowy o nierozpoznaniu istoty sprawy.

Nieskuteczny okazał się również zarzut przedawnienia. Sąd Apelacyjny w obecnym składzie podziela pogląd o odszkodowawczym charakterze roszczenia z art. 299 §1 k.s.h., do przedawnienia którego zastosować należy art. 442¹ §1 k.c. Skoro powstanie tego roszczenia jest warunkowane niemożliwością zaspokojenia wierzytelności z majątku spółki (bezskutecznością egzekucji), to termin jego przedawnienia musi być liczony od zaistnienia uświadomionego przez wierzyciela stanu, który można w ten sposób zakwalifikować. Warunkiem uświadomienia przez wierzyciela, że egzekucja konkretnej wierzytelności przeciwko spółce będzie bezskuteczna jest rozeznanie w jej kondycji gospodarczej (por. wyrok SN z 22.03.2019 r., I CSK 96/18). W rozpoznawanej sprawie taki stan świadomości powodowej spółki musiał pojawić się w momencie ogłoszenia upadłości dłużnika, o czym świadczy fakt niezgłoszenia swojej wierzytelności do masy. Powódka wniosła pozew o zapłatę 20.000 zł z odsetkami w dniu 1 czerwca 2015 r., a co do pozostałej kwoty wniosła wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, przerywając bieg przedawnienia, zgodnie z art. 123 §1 pkt 1 k.c. Postępowanie w sprawie ugodowej zakończyło się w dniu 17 listopada 2015 r., a powódka rozszerzyła powództwo w dniu 29 października 2018 r. (k. 175-180). W tych okolicznościach nie może być mowy o upływie 3-letniego terminu przedawnienia. Pozwany nie wykazał także, aby powodowa spółka wykorzystwała zawezwanie do

próby ugodowej li tylko do przedłużenia terminu przedawnienia. Fakt, że pozwany od początku negocjował zasadność żądania nie jest dla takiej oceny wystarczający.

Sąd Apelacyjny nie dostrzegł także, aby Sąd Okręgowy w inny sposób naruszył prawo materialne, w szczególności co do sposobu wyliczenia wysokości żądania, która samoistnie kwestionowana nie była.

Apelacja strony powodowej okazała się w znakomitej części uzasadniona, z uwagi na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Nie budzi żadnych wątpliwości konstatacja, że świadczenie wywodzone z art. 299 §1 k.s.h. ma charakter bezterminowy, co oznacza, że konieczne jest wezwanie dłużnika do jego spełnienia, aby mówić o powstaniu roszczenia odsetkowego. Powódka spółka wezwała pozwanego do zapłaty 134.732,62 zł pismem z 6 maja 2015 r., wyznaczając mu jednocześnie 7-dniowy termin do zapłaty. Na wymienioną sumę złożyła się należność główna z nakazu zapłaty oraz należności uboczne w postaci kosztów zastępstwa procesowego, klauzuli, kosztów egzekucyjnych – łącznie 6502,67 zł. Powódka nie przedstawiła dowodu doręczenia ww. pisma pozwanemu, zatem fakt jego otrzymania znajduje potwierdzenie wyłącznie w treści pisma dłużnika z 19 maja 2015 r. (k. 27), w którym wskazuje on jako datę otrzymania pisma 18 maja 2015 r. W tej sytuacji termin do zapłaty upłynął 25 maja 2015 r., a pozwany znalazł się w opóźnieniu dzień później. Zauważyć przy tym należy, że powódka nie domagała się w procesie zasądzenia odsetek od wymienionych już należności ubocznych (vide: rozszerzenie pozwu – k. 175v), co zdaje się także potwierdzać treść apelacji.

Odnosnie do pozostałej części dochodzonej należności, tj. skapitalizowanych odsetek od należności głównej, pozwany został wezwany do ich zapłaty w dniu 16 września 2015 r. poprzez doręczenie mu zawiadzenia do próby ugodowej (k. 23 akt (...)), które zawierało oznaczenie przedmiotu i wysokości żądania oraz tytuł, z jakiego ma wynikać (por. wyrok SN z 5.08.2014 r., I PK 20/14, OSNP 2016, nr 1, poz. 4). Wobec treści wniosku apelacyjnego, w omawianym zakresie odsetki należało zasądzić od 13 listopada 2015 r.

Apelacja powódki oraz powództwo podlegały oddaleniu w części roszczenia odsetkowego za okres od 20 do 25 maja 2015 r. z przyczyn wskazanych wyżej.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 §1 k.p.c. orzekł jak w sentencji. Z uwagi na zakres, w jakim powódka uległa w swoim żądaniu, brak było podstaw do korekty orzeczenia o kosztach procesu.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powodowej ograniczyły się do wynagrodzenia adwokata przyjęto art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §2 pkt 5 i 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

SSA Marek Boniecki